

χάθηκε ὁ Σταμάτης, πῶς βρίσκεται μέσα στο σπίτι της, ὅσο τώρα, ἀνάμεσα στους μαύρους σταυρούς καὶ στὰ ψηλά τὰ κυπαρίσσια.
 Ἐνα βάλσαμο χύθηκε στὴν ψυχὴ της καὶ γαλήνεψε τὰ σωθικά της.

Οἱ ταξιδιώτες ἦτανε πολλοὶ κι' ἀπὸ τὸ ἥσυχο λιμάνι καθεμέρα σαλπάρανε τὰ καράβια γιὰ τὰ μακρυνὰ τὰ περιγιάλια, πού ἦτανε ξενητεμένος ὁ Σταμάτης. Χαρὰ στὶς γυναῖκες τῶν ξενητεμένων, πού βρίσκουνε τοὺς καλόβολους τοὺς ταξιδιώτες νὰ στείλουν ἀπαγγελιῆς καὶ χαιρετίσματα!

Ἐνα μοναχὰ παράπονο τῶχε ἡ Ἀννέττα. Ὅλοι οἱ χαροκαμμένοι εἶχαν ἓνα σταυρὸ νὰ γονατίζουνε, νὰ ποτίσουνε μὲ δάκρυα τὴ γῆς, ποῦ κρυβε τίς ἀγάπες τους. Αὐτὴ μοναχὰ δὲν εἶχε. Τὸ Σταμάτη τὸν εἶχε φάει ἡ μαύρη θάλασσα. Ποιὸς ξέρει τάχα ποῦ ἔστρωσε τὸ στερνὸ του τὸ κρεβάτι καὶ ποιὸ κῦμα τον ἐσκεπάζει! Γι' αὐτὸ τὰ ψυχασάββατα, ὅταν οἱ χῆρες, οἱ μαυρομαντυλοῦσες, ἀγκαλιάζανε τοὺς μαύρους τοὺς σταυροὺς καὶ κρυφομιλοῦσαν μὲ τοὺς καλοὺς τους, ἡ Ἀννέττα κατέβαινε κάτω στοῦ γιαιλό, ἔγερνε στοῦ κῦμα ἀπάνω, πού ρὸν ἀφρό. Καὶ στοὺς ἀναστεναγμούς της τὸ κῦμα ἀποκρινότανε μ' ἓναν ἄλλον ἀναστεναγμὸ. Ὁ Σταμάτης τῆς ἔστειλε πίσω διπλὰ τὰ χαιρετίσματα. Καὶ τὰ γλυκὰ φιλιὰ, διπλὰ καὶ τριδιπλὰ.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

[1911]

ΧΑΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΑΛΟΙ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

ΕΚΥΠΤΑΖΑΝ τ' ἀστέρια μὲ τὸ βράδυ,
 ἐζύπταζαν τὸν ἥλιο τὸ πρωῖ.
 Σάφνω πεθαίνει πέφτουν στοῦ σκοτιάδι
 μαζί μὲ τὴ χαμένη της ζωή.

Κάθε ἐμμορφιά της τώρα, κάθε χάρι
 ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὰ λούλουδα πετῶ.
 Μόνο τὰ μάτια — δλόφωτο ζευγάρι —
 λάμπουν, βαθειὰ στοῦ λάκκο, ἀνοιχτιά!

Μόνο τὰ μάτια μέσ' ἀπ' τὸ σκοτιάδι
 γεμᾶτα ἀπὸ λαχτάρα καὶ ζωή
 κνιτάζουνε τὰστέρια μὲ τὸ βράδυ,
 κνιτάζουνε τὸν ἥλιο τὸ πρωῖ...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ